Специаленъ брой. Габрово, 3 мартъ 1939 год. Брой 1 левъ

БАЛКАНСКИ СТРАЖЪ

Издава противогазовото д-во „ЗАВОЯ на ЧЕРНА" - Априловска гимназия.
ЗА НАЦИОНАЛНА КУЛТУРА и ПРОСВѢТА.
нитель-ръководитель: СТ. ПОПОВЪ.

ГРАД. БИБЛИОТЕКА „АПРИЛОВ-ПАЛАУЗОВ" ГР. ГАБРОВО

Българска младеж, Стисни здраво победния мечъ на своитѣ славни дѣди и съ него унищожи черния диктатъ — освободи брата робъ — обедини България.

Уредна редакционенъ комитетъ.

КЪМЪ МЛАДИТѢ РОДОЛЮБЦИ

Съ погледъ и мисъль отправенъ далачъ въ бъдещето, предъ васъ се чертае образътъ на Родината — величавъ и свѣтълъ къмъ него се стремите вие, съ присъщия вамъ идеализъмъ.

Въ вашия стремежъ вие се увличате — бързате да настигнете ония, които въ културно отношение сѫ предъ насъ. И, съзнателно или несъзнателно, вие имъ подражавате.

А историята ни учи, че винаги, когато интелигенцията ни е подражавала на чужди, когато ръководнитѣ ни срѣди сѫ възприемали чужди съвети и мнения, държавата ни е бивала водена къмъ пропасть.

Не подражавайте — защото народъ, който подражава се прекланя предъ чуждото, губи своята народностна особеность, подава се незабелязано на асимилация и нищо свое не може да внесе въ общочовѣшката културна съкровищница — защото нѣма своя собствена култура.

Не подражавайте — защото, като подражавате, вие неволно служите на чужди интереси. Най-малко младитѣ могатъ да разграничаватъ, до кѫде се простира чистото кристално служене на народа, а отъ кѫде започва службата на чужди домогвания.

Търсете образи за подражание въ родната ни история, а не въ чуждитѣ, макаръ съ велики нации.

Левски е познавалъ, вънъ отъ България, само пѫтя до Букурещъ. Той не е познавалъ нито интригитѣ на Виена, нито интереситѣ на Берлинъ, нито стремежитѣ на Русия, нито нейната култура. Но той е познавалъ всѣко кѫтче отъ българската земя, познавалъ е душата и бита на българина, и затова той бѣше въ сърдцето на всѣки българинъ.

Левски създаде епоха!

Оборище не е подражание нито на раихстагъ, нито на съветъ, нито на парламентъ. Въ Оборище бѣше само българскиятъ народъ с неговото здраво схващане за свобода и справедливость. Той бѣше далечъ отъ чужди съвети и внушения.

Оборище стана наша светиня!

Априловъ не е билъ такъвъ какъвто го познаваме, докато е предпочиталъ да се нарича грькъ. Отъ момента, въ който той се освобождава отъ влиянието на гърцизма, той става великъ не само като българинъ, но и като човѣкъ, изобщо, защото той пробуди цѣлъ народъ.

Априловъ създаде днешна културна България!

Бѫдете вѣрни на вашия младежки идеализъмъ, но не пренебрегвайте и съветитѣ на тия, по челото на които е написана книгата на живота. Вие се готвите да служите на отечеството, а тѣ сѫ дали вече своята дань. За васъ то е мило, а тѣ сѫ проливали кръвьта си за него и знаятъ колко скѫпа е всѣка педя земя, напоена съ кръвь. Васъ чувствата ви ръководятъ, а тѣ изпитватъ мѫка до болка на сърдцето за загубени национални идеали.

Вие сте млади. Лекомислието е свойствено вамъ. Но старайте се разумътъ ви да не бѫде затъмненъ отъ чувствата. Вие трѣбва да бѫдете дѣлови хора. А дѣловиятъ човѣкъ твърди преди всичко съ разума си.

Издигнете себе си духовно, за да можете да различавате доброто отъ лошото, нашето отъ чуждото — за да бѫдете водачи на народа, а не други васъ да водятъ.

Въоръжете се съ достатъчно знания. Опознайте добре историята и бита на племето ни, географията на земята ни, за да ги обикнете. Неможе да обича народа си и да му служи до самопожертвуване този, който не го познава.

Така само вие ще бѫдете достойни синове на Родината ни!

П. Тодоровъ,
директоръ на Апр. гимназия.

ОСВОБОЖДЕНИТО НИ

Преди 61 години, следъ петь вѣковенъ мракъ, българскиятъ народъ отново излѣзна на историческата сцена за новъ животъ. Това възкресение, което удиви всички европейски народи, не бѣше само една случайность — плодъ на руската намѣса. Защото освобождението на България бѣше подготвено и узрѣло отъ една дълга борба, която българина бѣше водилъ изключително съ свои сили и политическото овобождение бѣше само нейния естественъ завършекъ. Отъ подвига на светогорския монахъ до героичната смърть на Ботйова се бѣше извършилъ неусетно за свѣта, процесътъ на нашето духовно освобождение, запечатанъ съ кръвьта на многочислени жертви. Санъ-Стефанскиятъ договоръ разрешаваше съ единъ замахъ новата сѫдба и бѫдещето на България. Обединена въ своитѣ етнически граници, българската нация виждаше преди 61 год. предъ себе си перспективитѣ на едно блѣскаво бѫдеще. Но отъ тукъ, заедно съ зората на свободата, започна и новата следосвободителна трагедия на възкресена България. Жестоко разпокѫсана, още на другия день следъ освобождението, България трѣбваше да види рухването на своя идеалъ преди да успѣе да му се нарадва, преди да успѣе да вкуси сладостьта на дълго въжделената свобода. Отъ тукъ започва онази величава борба, която пълни цѣлата история на третото българско царство и която се зове борба за националния идеалъ. Подъ знака на този голѣмъ идеалъ протече живота на три поколѣния отъ българския народъ и въ негово име нашата история записа величавитѣ епопеи на три героични войни, които покриха съ слава българското име. Цѣлата нова история на България е историята на единъ великъ подвигъ въ името на единъ безсмъртенъ идеалъ: идеала на българското национално обединение. И днесъ този идеалъ е все още нереализиранъ и той опредѣля както задачитѣ на бѫдещето, така и повеленията на настоящето. И днесъ, българската младежь, отъ четиритѣ краища на българскитѣ земи, стои изправена предъ една историческа задача, която миналитѣ поколѣния не успѣха да решатъ. Тази задача изисква отъ нея едно върховно напрежение на духътъ, желѣзна воля и борческа готовность, безъ които е немислимо постигането на националния идеалъ. Всички задачи на българския животъ трѣбва да бѫдатъ поставени подъ знака на този върховенъ идеалъ. Пѫтя на борбата е отдавна начертанъ и българската младежь е длъжна да го следва.

Всѣки български младежъ трѣбва да се чувствува щастливъ и гордъ да следва героичния примѣръ на своитѣ бащи. Защото свободата, скѫпо спечелената свобода, е плодъ на жертви и може да бѫде запазена само съ жертви. Но освободителния процесъ не е още завършенъ. Неговото завършване е задача на бѫдещето. Ето голѣмиятъ, величавъ и суровъ дългъ на новитѣ поколѣния предъ бѫдещето на българската нация. Единъ народъ — силенъ и даровитъ, мѫжественъ и героиченъ, преживѣлъ трагични разочарования очаква да му вдъхнемъ вѣра въ неговото велико бѫдеще. И въ годишнината на българската свобода всѣки български младежъ трѣбва да поднови отново клетвата предъ олтаря на българскитѣ идеали съ пълна готовность да пролѣе своята кръвь за свободата, величието и благоденствието на нашата хубава и велика Родина. Така празника на освобождението ще бѫде достойно отпразднуванъ и преживѣнъ като символъ на великия дългъ къмъ българската нация и нейнитѣ безсмъртни идеали.

Йорданъ К. Ивановъ,
VIIа р. кл.

МЛАДЕЖЬТА

Всрѣдъ своитѣ неволи и въ тежката атмосфера на днешната епоха, изтерзания български народъ е обнадежденъ въ лицето на своята младежь. Тя е всеобщия фокусъ къмъ който сѫ устремени погледитѣ на държава и народъ, тя е свѣтлата искрица надежда, която едничка сгрѣва народната душа, защото отъ години наредъ младежьта презря всичко онова чуждо, което се прехвърляше въ нейния пѫть на оформяване, вживѣ се въ мѫкитѣ и терзанията на своя народъ, почувства наложенитѣ му неправди и даде клетва за вѣрна служба предъ олтаря на родината.

Прегърнала народния идеалъ, за свобода и култура, ние я виждаме въ храма на просвѣтата да черпи знания, приведена надъ машинитѣ да твори материални блага, крачеща следъ ралото, да пори майката земя, хванала щика да твори националната ни мощь... и кѫде ли още не ще я срещнемъ! Ураганъ е нейния духъ, неизчерпаемъ изворъ е енергията ѝ, вулканътъ е душата ѝ, защото вече чувствува и съзнава своя дългъ. Тя помни Шипка, Санъ—Стефано, тя пѣе и плаче за Добруджа, Македония и Тракия и плете вѣнци за незнайнитѣ, но незабравени гробове на българския войникъ. Минаха вече годинитѣ, когато тя бѣше забравила собственитѣ идеали и се борѣше за абстрактни общочовѣшки такива. Днесъ тя чувствува силата на народната поговорка „Помогни си самъ за да ти помогнатъ другитѣ". Тя вече се нагърби съ тежкия кръстъ на своята велика нация. „Пѫтьтъ е труденъ, но славенъ" — това тя отдавна знае и още посилна е вѣрата и въ победата. Тя люби всеотдайно своя народъ и днесъ на своя праздникъ, праздника на свободата тржби:

„Българи, вдигнете челата горе и горди ги носете, защото тѣ сѫ измѫчени, но по тѣхъ нѣма нищо друго, освенъ ореола на честьта. Вѣрвайте въ своето собствено светло бѫдеще и въ борбата на младитѣ, защото тѣ, въоръжени съ духъ, младость, идеализъмъ и подкрепени съ съветитѣ и опита на вашитѣ бѣли глави ще изградятъ добруването на своя народъ и величието на България!

Шановъ.

Въ духа на нашата борба

Смѣлитѣ подвизи на плеядата труженици на попрището за национално възраждане и обособление на българския народъ сѫ извиквали всѣкога възхищението му и го вдъхновявали въ името на тая борба. Будниятъ патриотиченъ духъ на българина непрестанно се рве презъ най-тъмнитѣ сѫдбоносни моменти отъ националната история до нейнитѣ най-благоприятни дни и изплува като ладия надъ бурния океанъ за да ни отведе къмъ тихи и спокойни брѣгове. Въ тоя духъ се пазятъ ревниво здравитѣ традиции на нашия народъ, които лежатъ въ основата на всѣко едно трайно и ученолюбно начинание. Въ тоя свѣтълъ духъ, който е билъ обаяние на апостолитѣ на

СЛЕДВА на 3-тр.

България надъ всичко България за българитѣ

ЛИТЕРАТУРЕНЪ ОТДѢЛЪ

Възходъ

Следъ непрогледна, мрачна нощь,
Следъ стонове, тегла свѣтовни
Да грѣе азъ виждамъ съ свѣтла мощь
Море отъ свѣтлина чаровна.

Фанфари мощно да тржбятъ
На хоризонта грѣйналъ въ блѣсъкъ
Деня обновенъ да вестятъ
Азъ чувамъ съ радость на душата

Далечъ и близо вѣтренъ плясъкъ
На всепобедний знамена
Азъ слушамъ всжде по земята
Облѣна въ пурпуръ свѣтлина.

Фанфари, знамена, лжчи
Вестяватъ ясенъ день обновенъ —
Днесъ правда, вѣра, миръ звучи
Следъ мрака, хаоса вѣковенъ.

П. Чернокожевъ — VIII в.

НИЕ

Ний родихме се въ бури, тревоги
Срѣдъ стихийни пожари и кръвь;
Ний растнахме въ лишения, несгоди,
въ борбитѣ за български лъвъ.

Ний гледахме, какъ сломени, недоволни
Съ души препълнени отъ робски мракъ и гнетъ
се връщаха отцитѣ въ земитѣ родни
да кажатъ намъ своя свещенъ заветъ.

И днесъ живѣемъ ний съ нова вѣра
въ млади сили и духъ за борба;
дѣлата на отцитѣ съ твърда воля
да довършемъ ил'паднемъ подъ бойната тржба.

Ц. Киряковъ VIII а.

Дойде ще време

Азъ виждамъ го ржка да простира
Изъ улицитѣ шумни кога се провира
Да моли горещо, парче хлѣбецъ
На мжкитѣ носи лавровий вѣнецъ.

То нѣма татко, майка свята
Безспиръ се влачи самичко въ свѣта
На хубавий му образъ нѣжно блѣдъ
Печата на скръбьта е излѣтъ.

Азъ виждамъ го бедното сираче
Край стрѣхитѣ бездушно плаче
Трепери и зъзне . . . Щастие разбито
Сърдцето тръпне, въ злоба обвито.

Отъ сутринь до вечерь ржка простира
Изъ улицитѣ шумни, кога се провира
На мжкитѣ свѣтски — тежкото бреме
Мъкне . . . но дойде ще време.

Б. Савчевъ — VIII а.

Балканътъ

Сърдцето ми . . . .
тукъ не е, горкана,
то е тамо, тамо
горе на балкана.
. . . . . .

Балканътъ е билъ първото убежище на нашитѣ народни борци за свободата. Тия герои дадоха своя животъ предъ олтаря на нашата Родина. Вѣковнитѣ дървета, които бѣха единственитѣ свидетели на ония робски сцени, разиграни отъ нашитѣ хайдути, сж давали подслонъ на тѣхъ. И днесъ, когато се отзовемъ всрѣдъ природата, предъ насъ ненадейно изпъкватъ вѣковнитѣ и величествени букаци, които ни навѣватъ за робскитѣ неволи и за живота на хайдутитѣ. Балканътъ е билъ главния наставникъ на дейцитѣ ни, той съ своитѣ неизчерпаеми блага и заедно съ народа, като изключимъ изедницитѣ - чорбаджии, които тормозѣха българския селянинъ, даваха материална подкрепа и морална утеха. Понѣкога, когато краятъ бжде злощастенъ за нѣкой отъ героитѣ-борци, балканътъ, само той изпитва тжгата за тая загуба и ако наистина той можеше да говори, би казалъ много повече отъ това, което е писано въ историята за тия борци за свободата.

Балканътъ нѣмъ ни жалба,
ни приветъ
и никой знакъ — че тукъ е светиня
че тукъ умрѣлъ герой, умрѣлъ
за майката робиня.
. . . . . .

Горскитѣ омайни поляни съ своитѣ прекрасни майски цвѣтя сж дали своята заслуга къмъ борцитѣ, именно като сж подигнали тѣхния ентусиазъмъ за поробеното отечество да го обичатъ и да се жертвуватъ за него. Презъ пролѣтьта, когато природата е въ своята най-хубава премѣна и лѣко се понесе чудниятъ и омаенъ тонъ на горскитѣ обитатели, подига най-много чувството да обичаме днесъ свободна България.

Вечерь, когато зефирътъ повѣе, пѣе хайдушка пѣсень и я носи отъ балканъ на балканъ, по села и градове. Предъ насъ изпъква силуета на величествения и гордъ балканъ. Тая картина ни напомва за живота на нащитѣ герои - мжченици - хайдутитѣ. Зефирътъ открива тайнитѣ на балкана и ги понася тържествено на северъ къмъ Добруджа и на югъ къмъ Тракия и Македония.

Много здраве вамъ, китни
сѣнчести джбрави,
вамъ, лесове, вамъ, гжстаци
зелени морави.
И вази, тихи, хладни
долини дълбоки.
. . . . . .

Омайната красота, чаровната тайнственость на балкана ни отнася къмъ ожесточенитѣ боеве при Шипка, при Орлово гнѣздо, тамъ кждето опълченцитѣ сложиха коститѣ си за новоизградената и свободна България.

Л. Попмариновъ VIв кл.

Изненадитѣ на утрешния день

Тежки времена наставатъ... Свѣтътъ е задушенъ, притиснатъ отъ тежка, непоносима, политическа атмосфера. Всички очакватъ нова свѣтовна война, зародишитѣ на която сочатъ въ Испания и далечния истокъ. Казвамъ всички очакватъ тая неминуема война, поне всички знаятъ какво ще ни донесе тя, съ какви срѣдства за воюване ще разполага противника, а найвече какви изненади ни очакватъ на фронта и въ тила. Бждещата война ще бжде въпросъ на изненади, които, може би, ще разрешатъ изхода й. Но все пакъ повече отъ срѣдствата за воюване и отбрана сж известни на всички народи, и тѣзи последнитѣ се надпреварватъ въ снабдяването съ тия срѣдства. Не напразно въ всички държави се гласуватъ най-голѣми суми за военнитѣ бюджети.

Въ новата, бждещата война, неприятельтъ ще си постави за цель най-първо да деморализира, да разбие духа на бойцитѣ на фронта, а това той ще постигне само тогава, когато нападне тила т. е. мирното население, когато разруши муниционни складове, мостове, прекъсне пжтища и съобщения, а най-вече, когато убие близкитѣ на боеца. А тази цель, която въ по-миналитѣ войни бѣше невъзможно да се постигне, ние видѣхме, че въ голѣмата война 1914—1918 год. бѣше не само постигаема, но и постигната, макаръ и въ по-малъкъ мащабъ. За постигане на тази цель се притекоха на помощь неразривно свързанитѣ химия и техника. Силното развитие на химическата индустрия въ края на XIX и началото на XX в., донесе новъ клонъ отъ химията — военна химия. Последната предложи услугитѣ си на воюващитѣ. Тя имъ достави, освенъ познатитѣ до тогава взривни вещества, нови, още по-сграшни химически вещества, а именно: бойни газове, запалителни и димни вещества. Отъ своя страна техниката постави на разположение на воюващитѣ самолетитѣ, които станаха транспорти на химически бойни вещества, транспорти на ужасъ и смърть всрѣдъ мирното население задъ фронта.

Самолетитѣ, следъ войната, отъ день на день се усъвършенствуватъ и ставатъ все по-пригодни за воюване и за пренасяне на повече „полезенъ“ товатъ, а химията ни дава всѣки день все повече, по- нови, „по-ефикасни“. по-страшни отровни бойни вещества, но сжщевременно тя ни показва и срѣдствата за защита отъ тѣхъ.

Тъй, че въ бждещата война, неприятельтъ, имайки подъ ржка тѣзи срѣдства, ще може да постигне горепосочената си цель. Защото той знае. че и най твърдиятъ по духъ боецъ винаги мисли за дома си, за своитѣ близки, и когато научи, че неговото семейно гнѣздо е разрушено, че пилцитѣ отъ това гнѣздо, неговитѣ близки сж разпръснати или убити, то духътъ му пада. (Но може и за отмъщение да бжде по-голѣмъ храбрецъ).

Но на фронта има не само единъ боецъ. Тамъ има много бойци, цѣла армия защитници на честьта на родното оржжие изпълнители на роднитѣ найвъзвишени национални идеали. И падне ли духътъ на тѣзи бойци, настжпи ли деморализация въ редоветѣ на храбрата родна войска, следватъ окови по-тежки, по-непоносими отъ тия на Ньой, А тѣзи окови носятъ съ себе си, като логическа поледица, междуособици, прелрати, саморазположение на държавата, които сж най-страшни за единъ народъ, по-страшни дори отъ самата война, и които (последици) очаква нашиятъ врагъ, за утоли своята ненаситна жажда за плячка, за нови териториални завоевания.

Време е вече отговорнитѣ фактори да си взематъ бележка отъ това и да пристжпятъ къмъ пълното приложение на закона за противогазова защита на градското население, изработенъ презъ 1937 год. отъ г-нъ Генералъ о. з. Христо Луковъ, тогава военен министъръ.

Време е вече нашиятъ народъ да наруши „олимпийското си спокойствие въ мирно време и да го запази за тогава, когато е нуждно, а сега, безъ разлика на полъ и възрасть, той трѣбви да бжде опознатъ съ сжщностьта и срѣдствата на противогазова отбрана. Защото въ виеме на една утрешна война, ние можемъ да разчитаме само на просвѣтата на народа по този въпросъ. Защото само тъй ще се запааи реда вжтре задъ фронта и духа на бойцитѣ на фронта, тъй нуженъ намъ за опазване честьта на еългарското оржжие и прославяне името на България, и само тогава България ще бжде само за насъ българитѣ, и ние, обединени около трона на славнитѣ български царе, ще бждемъ само за България.

Христо Ст. Консуловъ,
уч. отъ VIII в. кл.

Колонитѣ на вестника сж широко отворени за всички млади българи.

Нека си подадемъ ржка отъ четиритѣхъ краища на Родината да развихримъ сили и съ общи усилия да наложимъ „Балкански стражъ“ на млада България и покажемъ на млада България и покажемъ на що сж достойни българскитѣ юноши, обединени въ желѣзнитѣ кадри на противогазовитѣ дружества.

На щурмъ! Напредъ къмъ победа, къмъ дѣла и жертви, за да бждемъ стражъ на родната земя!

Печатница „Модерно искуство“.

Една нощь...

на незнайния войнъ.

Съ последни сили слънцето погледна земята и бавно, бавно потъна въ облацитѣ далечъ на западъ. Тѣ, подобни на приказнитѣ феи, се кжпѣха въ пурпурнитѣ пламъци на залѣза. Слънцето за сетенъ пжть се прости съ земята, още мигъ и се скри въ кървавия хоризонтъ. Лекъ вечерникъ подухна леко и свали нѣколко жълти листа

ваше нощьтта по планинскитѣ долини. Безброй невинни звезди показаха своитѣ детски очи и нѣжно затрепкаха. Плахо луната изплава изъ клонитѣ на мжгливитѣ гори на Балкана. Тя хвърли безброй сърма върху дърветата и цвѣтята, и цѣлата природа сякашъ бѣше посребрена. Плахи сѣнки проточиха позлатенитѣ върхове на горитѣ по „Самотната поляна“. Луната се покачи невидимо надъ високата тукъ топола и остана неподвижна, замислена. Тишина тайнствена владѣеше навредъ.

храмъ.

В'мигъ започнаха да долитатъ тържественитѣ звуци на нѣкаква далечна дивна пѣсень. Неясно околъ луната се раздвижиха нѣкакли смжтни малки видения. Тѣ заслизаха бавно отъ висъ надоло и пѣеха тъй-сладко и величествено, че вълнуваха душата . . . Ето, тѣ ставаха все по-голѣми и по-голѣми, и божествената пѣсень приждаше на талази, на талази все по ясно. Близко надъ тополата се очертаха грѣйналитѣ отъ лжчезарна свѣтлина фигури на бѣлоснѣжни ангели. Пѣсеньта

на тжжна пѣсень въ честь на незнайния войнъ! Ту миньорна затихне и замре сподавена съ тжгата на клета майка по своя синъ изгубенъ, ту мажорна се извиши и се пръсне далечъ презъ небето тихо, свѣтнало къмъ златния дворецъ на безсмъртнитѣ души . . . Съ тайнственъ трепетъ срѣдъ заупокойната чаровна пѣсень тѣ поставиха вѣнецъ . . . Неувѣхващъ лавровъ вѣнецъ до тополата за незнайния войнъ: за падналия далечъ отъ роденъ кжтъ борецъ незнаенъ . . „ за приклонилия безъ страхъ глава предъ

скжпата си и онеправдана Родина! . . . Тѣ литнаха пакъ съ пѣсни нагоре. Тържественият химнъ затихваше бавно и на вълни, на вълни срѣдъ пламналитѣ небеса. Дълго се счуваха тжжнитѣ му акорди, примѣсени съ плача на хиляди майки клети, докато съвсемъ стихнаха.

Сега едва, вмѣсто сълзи горещи на скжпа майка, сребристата топола отрони нѣколко листа. Тихо нощьта преви колѣне и наведе смирено глава надъ братската могила . . Луната я погледна тжжно и стопи своя блѣсъкъ въ нейнитѣ коси.

Само звездитѣ трепкаха въ нощта плахи и синеха мар върху земята. Цялото небе бѣше светнало като божествен

Етъй близка, като нѣми и сега я слушам... О, вие божествен химн! Величестве-

ледената усмивка на смъртта; за своя изстрадал бащин край..., за брата-роб...

И пак тишина цареше.

Петко Хр. Чернокожев
уч. VIII в. кл.
Търново

Организация и дългъ на младежьта

Историята е пълна съ факти, които не отричатъ нейния дѣлъ като чинитель за преуспѣването и величието на нацитѣ. Тя е една необходимость въ живота на народитѣ. Сѫществува едно справедливо схващане, че новитѣ идеи се носятъ отъ новитѣ хора, които найчесто намиратъ опора на своитѣ разбирания въ лицето на младежьта или последната е изворъ на тия нови хора, защото всѣкога въ младежа е живѣла надеждата за нѣщо ново, възвишено, благородно, за идеални обществени отношения.

Дейцитѣ отъ националното ни възраждане сѫ най-яркитѣ примѣри за изпълненъ дългъ и организация на младитѣ. Левски съ своя апостолски жаръ и трудолюбие организирваше стотици комитети и всичко това той вършеше като младежъ. Не бѣше ли и Ботйовъ на 28 годишна възрасть когато падна на Вола за свободата на поробения си народъ, не е ли той кумиръ на младо и старо, не е ли той идеалътъ на всѣки, който иска да служи на българския родъ? Не бѣха ли младежи Захари Стояновъ, Данаилъ Николаевъ и др. които въ Пловдивъ прокламираха съединението? И тия неугасващи факленосци на българщината трѣбва и днесъ да бѫдатъ за образецъ на младитѣ поколѣния.

И днесъ виждаме младежьта да се организира като едно спонтанно цѣло въ редоветѣ на противогазовитѣ дружества, кѫдето наистина се чувствува тѣхния идеализъмъ и тѣхната борба за отечеството. Въ тѣхъ работимъ за з апазването на българския народъ, съ бѫдащата въздушно-химическа война, въ която нѣма да има фронтъ и тилъ, а ще бѫде опасна за цѣлия народъ. Войната ще бѫде навсѣкѫде и „това навсѣкѫде“, иска да бѫдемъ подготвени всички, което не значи, че искаме война. Нима е по-добре да бездействуваме и възприемаме пасифизма, което ще ни направи съблазнителна плячка за съседитѣ ни? Ние сѫщо се боримъ за насаждане идеята на българщината, базирана върху миналото, настоящето и бѫдащето на нацията. Нашето ратуване се ослания и върху традициитѣ и битътътъ на бащитѣ ни, защото въ тѣхъ ние виждаме упора на родния духъ, защото обществената дисциплина и народни добродетели сѫ единствената ни гаранция за утрешната ни победа. Така ние ще бѫдемъ и добри ученици и младежи, което ще е не само наша гордость, но и такава за учители, родители и Родина.

Дългъ се налага на насъ млади българи, които идемъ и носимъ белега на бѫдащето, да наследяваме доброто и хубавото, трудътъ и добрата воля и съ дѣла да градимъ и красимъ живота, сплотени и единомислещи да влеземъ въ редоветѣ на противогазовитѣ дружества, кѫдето Богъ ни призовава да възпламенимъ сърдцата си, да укрепимъ дѣсницитѣ си, да просвѣтимъ умоветѣ си, вдъхновявани отъ подвизитѣ на ония българи презъ вѣковетѣ, които трошеха веригитѣ на робството събаряха империи и градѣха държавното ни мощество и националенъ възходъ върху родната земя, опираща на Адрия, Егея, Черно море и Дунава.

Нашъ дългъ е днесъ да накладемъ отъ нашитѣ пламтящи сърдца огъня на правда и истина, съ който огънь да стопимъ раждивитѣ робски вериги и да сгрѣемъ страдалнитѣ български души, за да видимъ УТРЕ свѣтла българската земя!

Да бѫдемъ достойни чеда на бѫлгарския родъ и вѣра!

Йорданъ Хр. Йорданонъ
у-къ VII класъ

Шестдесеть и една година

Празднуваме 61-нъ годишенъ свободенъ животъ. Но по-вѣрно щѣше да бѫде ако, бѣхме казали: празднуваме 61-нъ годишенъ животъ на страдания, животъ обвързанъ здраво въ грижи и неволи, животъ прекаранъ въ кървави борби за осѫществяване на национални идеали.

Нима сега нѣкой ще каже, че България е свободна. Нима нѣкой ще каже, че сме изживѣли шестдесеть и единъ годишенъ свободенъ животъ? Нима има и такива, които не знаятъ какво значи свобода?

Да гледашъ брата си въ робия това не е свобода.

И днесъ, когато у насъ се явяватъ споменитѣ за сѫбития, които бѣха отъ първостепенна важность за насъ, за сѫбитията отъ 1877 година, ние ще изкажемъ още единъ пѫть благодарностьта си къмъ Александъръ II — царьтъ освободитель и къмъ великия руски народъ. А къмъ нашитѣ национални великани, които въ сѫщность изиграха роля, ако не по-голѣма, то равна на руситѣ, ние ще изкажемъ непоколебимото си решение да следваме тѣхния пѫть, който тѣ освѣтиха съ кръвьта и дѣлата си. Защото тѣ не се нуждаяха толкова отъ благодарности и похвали, а умираха съ едничкото желание, да бѫдатъ следвани отъ бѫдещитѣ народни синове.

Затова, братя българи, дайте имъ вѣрна дума, че ще ги следвате, за да успокоите тѣхнитѣ души, които витаятъ надъ насъ, за да ни напомнятъ за недовършени дѣла и неизпълненъ народенъ дългъ.

България бѣ освободена, но тя не живѣ свободенъ животъ. Само мигъ следъ освобождението и ние сме отново разкѫсани на дипломатическата маса отъ враговетѣ ни въ Берлинъ. И нови борби. Нови епопеи. Ново разкѫсване. Създаде се единъ гнъсенъ договоръ, който нѣма равенъ на себе си, и който опозорява името на своитѣ създатели, които излѣзоха поголѣми варвари и отъ дивитѣ азиатци.

За насъ младитѣ, България е робиня.

Нови борби ни очакватъ. Това трѣбва всѣки да знае. Но сега нека се обърнемъ къмъ славнитѣ опълченци и къмъ всички ония, които се биха и умрѣха за България и да имъ кажемъ отъ все сърдце:

„Бащи наши, завѣтници наши!

Вие които дадохте всичко въ борбата за родината, живи и паднали, знайте ние се гордѣемъ съ вашитѣ победи, съ името което ни дадохте, съ примѣра който ни завещахте.

Ние чувствуваме въ жилитѣ ни да тече вашата юнашка кръвь, нашитѣ сърдца биятъ въ готовность за велики дѣла. Ние готвимъ мишницитѣ и умоветѣ си за отстояване правата на тоя родъ и бѫдете увѣрени че въ бѫдещата борба вашитѣ синове нѣма да посрамятъ българското име и ще продължатъ дѣлото ви, докато надъ цѣлата българска земя не изгрѣе слънцето на свободата, докато въ всѣки български кѫтъ свободно не зазвучи родната речь, докато не засиче въ предѣлитѣ на Велика България скиптъра на нашия любимъ царь...“

Нека вѣрваме въ свѣтлото бѫдеще на родината и въ осѫществяването на национални идеали и създаването на Санстефанска България.

Борисъ Ст. Христовъ
VII-а кл.

Ние искаме!

Кой не познава българския народъ? Кой не се е очудвалъ отъ храбростьта и себеотрицанието на българската войска? Да, нѣма войска, която да надминава по храбрость българската, нѣма народъ по-храбъръ и по-трудолюбивъ отъ българския. Свѣтътъ още чува победоносното българско „ура“ отъ Одринъ, Булаиръ, Завоя на Черна, Шаръ-планина и Тутраканъ, огласяйки голитѣ чукари на Македония и равнитѣ полета на златна Добруджа, който викъ заглушаваше пукота на бомбитѣ и грохота на снарядитѣ. Свѣтътъ още се очудва на победоносната стѫпка на българския войникъ, който гладенъ, босъ и голъ, но решителенъ и смѣлъ, превземаше съ необикновена бързина поробенитѣ земи и разкѫсваше робскитѣ вериги на братята-роби.

Но за какво бѣше всичко това? Защо сѫ тия жертви, когато идеалътъ му — освобождаване на всички поробени българи — не се сбѫдна? Да, българскиятъ войникъ е храбъръ, той победи въпрѣки всичко, но Ньойи го онеправда. Този „човѣченъ миренъ“ договоръ е една жива рана въ душата на българския народъ. Ньойи отново хвърли ярема на робството на ония, които едва бѣха вкусили отъ свободата извоювана съ кръвьта на хиляди български синове. Днесъ тѣзи българи пъшкатъ подъ непоносимо робство. Камшикътъ на тиранина още по-ожесточено плющи върху голия гръбъ на брата-робъ. Вопли на мѫка и тегло се носятъ по равнитѣ добруджански полета, ехото имъ се чува отъ македонскитѣ планини и се простира по тихитѣ води на Бѣло море и тия вопли като отровни стрели се забиватъ въ нараненото сърдце на българския народъ. Отъ всѣкѫде се носятъ викове на помощь. Ние ще имъ отговоримъ: „Недейте се отчайва, братя българи! Недейте губи надежда, *защото не е вѣчно робството, а вѣченъ е стремежътъ къмъ свобода!* Ние чуваме вашитѣ викове за помощь и не оставаме безучастни. Ние тука не спимъ. Ние мислимъ за васъ и се надѣваме, че справедливостьта ще заговори и нѣма да бѫде далечъ деньтъ, въ който ще изгрѣе вашата свобода. Бѫдете готови, защото рѫждясалитѣ вериги на *Ньойи почватъ да падатъ подъ напора и устрема на българския духъ!*“

„А, вие, тирани, се пазете! Ние следимъ всичко що става тамъ. Българинътъ бди и чака. Ние искаме това, що е наше! Да, ние искаме! Всичко българско, пакъ наше да бѫде!

Вл. Г. Контевъ — V в кл.

С. В. Х. О. като факторъ за национално възпитание

Като че ли свѣтовната война не бѣше достатъченъ фактъ за българския народъ, че единъ свѣтовенъ миръ е невъзможенъ и че винаги по-слабитѣ сѫ подъ натиска на по-силнитѣ, та веднага следъ нея, вмѣсто по пѫтя на ползотлоренъ вѫтрешенъ граждански миръ България тръгна по пѫтя на партизанщината, пѫть опасенъ гибеленъ за самата нея: И тогава увлѣченъ отъ страстното партизанствуване българскиятъ народъ не виждаше, не чувствуваше, че съ това се разкѫсва онова предишно звено, оная здрава духовна връзка, която по преди го обединяваше и, благодарение на която той блѣсна предъ свѣта като първостепененъ родолюбецъ, боецъ и господаръ на Балканитѣ. Тогава никой не мислѣше за бѫдещето. Никого и не тревожеше мисъльта, че България може отново да стане плячка на враговетѣ, че отново тая хубава страна може да бѫде обърната въ робиня. Само група младежи неопетнени отъ партизанската страсть, съ чиста помисъль и загриженость за скѫпата си родна страна, решиха да се борятъ съ тая гнилость въ нашия политически животъ и да отвърнатъ младитѣ отъ опасния пѫть, по който бѣха тръгнали вече тѣхнитѣ бащи. Основаха С. В. Х. О. съ гранитенъ младенчески духъ, за да бѫде стражъ надъ поколѣнията и фаръ, освѣтляващъ пѫтя на хиляди нещастници прокудени отъ родно робско гнѣздо. Обче, грамаднитѣ придобивки и успѣхи още въ първитѣ моменти на съюзния живот станаха причина последни-ятъ да бѫде отреченъ отъ мнозина зложелатели и вмѣсто подкрепа и съдействие, съюзътъ намѣри само остри нападки и безогледни обиди целящи неговото рухване. Но ако трѣбваше да спомена тоя печаленъ фактъ, считамъ се задълженъ да кажа и нѣколко думи за родолюбивата българска младежь, която единствена подкрепи благородната инициатива на С. В. Х. О. Тя виждаше въ неговото лице изразъ на своитѣ младежки идеали, виждаше носительтъ на заветни национални мечти и му подаде рѫка. И една спойка между младежьта здрава и солидна, стана гаранция за нови успѣхи и победи надъ пораженството и корупцията, надъ всичко гнило и болно, което подронваше здравитѣ устои на млада България. С. В. Х. О. си постави за задача да просвѣти народната маса въ военно-химичното дѣло, да направи отъ народа една гранитна стена, способна да се брани и да побеждава, несмущавана отъ страшнитѣ срѣдства за воюване. Обаче, какъ можеше да постигне това, когато народното внимание бѣше отвлечено отъ неговото собствено преуспѣване и бѣше съсрѣдоточено отъ партийнитѣ шефове въ паразитната партизанска борба? И тогава се яви нуждата отъ едно предварително *пробуждане* и отрезвяване чрезъ системно насаждане на българската идея, която да сплоти, да обедини около себе си народнитѣ сили и да създаде отъ тѣхъ едно цѣло, единъ организъмъ. Тоя стремежъ на съюза се базира още и върху факта, че въ последно време органитѣ на червената хидра, използувайки създаденото изгодно положение, сѣеха кървавитѣ революционни семена на интерационализма, тровѣха народната душа и готвѣха гибельта на отечеството ни. Срѣщу тоя рушителенъ процесъ С. В. Х. О. издигна единъ смѣлъ лозунгъ: чрезъ единение къмъ обединение—и почна смѣло борба съ рушителитѣ на държавнитѣ устои. По пѫтя на тая смѣла борба С. В. Х. О. спечели стотицитѣ победи, възпламени хиляди сърдца отъ огъня но свещенната национална борба, огънь, който ще изгори всичко старо и гнило и върху пепельта ще издигне принципитѣ на новото време—хлѣбъ и свобода.

Българи-отци, когато вие вече сте дали своята дань въ живота на Отечеството ни, когато вече сте изпълнили отечествения си дългъ, сега, въ послѣдната фаза на своя животъ изпълнете и единъ много важенъ граждански такъвъ—насочвайте вашитѣ синове къмъ храма на родолюбието С. В. Х. О., за да можемъ въ братско единение да изградимъ новата държава.

П. Славовъ
VIII-в класъ

Въ духа на нашата борба

Продължение отъ 1 стр.

възраждането на ревнителитѣ на националното ни чувство и гордость се вглѫбява жадната душа на младото поколѣние достойно да изпълни задачитѣ и заветитѣ отъ славното ни историческо минало. Предъ вдъхновената и жадната за култура и обединение младежь ние се възправяме съ гордия повикъ за ратуване презъ призмата на идеитѣ за национално възраждане къмъ възходъ и щастливи бѫдни дни. Надъ чиститѣ елмазни кристали въ младитѣ души, нека блѣстятъ и се отразяватъ по-дълбоко въ сърдцата и тия: любовь къмъ отечеството и вѣрна и преданна служба къмъ нашия народъ; елмази, които ще блѣстятъ най-ярко, и които сѫ озарявали пѫтя на историческото ни битие. И въ тия чисти непокварени сърдца нека оцѣлѣе елмазната чистота на здравитѣ национални традиции, които сѫ най-сигурната гаранция за проспектитѣ на бѫдещето. Тия традиции тѣсно споени съ идеитѣ за продължение творчеството ни въ духа на възраждането не ще бѫдатъ осуетени отъ почина на нашитѣ врази. Въ духа на възраждането, който е духъ на обновление, на преломъ въ реда и дисциплината да развихримъ потенциалната си мощь и я насочимъ къмъ изграждане блага въ полза на цѣлия български народъ. Целитѣ неразлѫчно свързани съ идеитѣ сѫ проникновени съ хуманизъмъ целящъ облагородяване и превъзпитаване въ едно цѣло, което ще гарантира мирното и спокойно творчество и хармоничното развитие на людитѣ, най-вѣрния залогъ, за по-сетнешното подобрение благосъстоянието на народа. Носителитѣ на ведрия граждански духъ, ще създадатъ атмосфера, въ която тежнението не ще витае, а успокоението на духоветѣ ще произтича отъ тамъ, защото е атмосфера на социални прерогативи, въ която равнятъ всички своитѣ духовни и материални сили т. е. съзнанието е което опредѣля обществения дългъ и положение.

И ако и парадоксално на пръвъ погледъ, то въ целината мнението е обектъ на една съразмѣрна и последователна дейность, за да може да се реализира плана на толкова желано-то съвремено устройство. Бѫдещето е пѫть на упование къмъ който се стремимъ преизпълнени съ надежди, съ ентусиазъмъ въ отпочнатата борба и макаръ неравенъ, геройски ще бѫде преминатъ къмъ възхода и величието на нацията. Нека укрепне дѣсницата на младитѣ идеалисти — труженици въ полето на творческия национализъмъ, за да не загасне факела и бѫдатъ осуетени толкова основателнитѣ блѣнове и надежди.

Райко Йор. Райковъ
ученикъ VIII пкл. кл.

Родната младежь следва народностнитѣ идеали на дейцитѣ отъ възраждането ни и завѣта на своитѣ бащи що съ кръвьта по бойнитѣ полета ни завещаха.

Дългътъ на младитѣ

Войната, опустушаваща и разрушаваща направи коренъ превратъ въ живота на нашия народъ. Много нови нѣща дойдоха, много стари си заминаха, много навици се промѣниха. Взремъ ли се, обаче, внимателно, ще забележимъ една последователность въ извършването на превратитѣ, която говори за отдавнашна и стабилиидейна подготовка. Нуждна е била само искрата, която да подпали тази огромна тлѣеща прахань, за да се разразихри пожарътъ, който никой не е очаквалъ и, който показа въ собственитѣ си очи това, което по-рано заслѣплението не даваше да се види. Бурното недоволство на тълпата, разпѫтицитѣ и разрушителното опияниние бѣха подхранвани години наредъ преди това още въ „доброто старо време“, което сме свикнали да наричаме добро само защото не сме преживели въ него, а човѣшкото око е наклонно винаги да вижда хубавото задъ гърба си. Натегнатостьта на атмосферата се чувствуваше и тогава, както и сега, ако и не въ такъвъ размѣръ, имаше, обаче, редица прегради, които спираха избухването на вулкана. Трѣбваше да дойде войната съ придружаващитѣ я незгоди, за да се разпали този огънь, да блѣсне съ всичката си яркость и да освѣти гнилитѣ основи, на които се крепѣше тогавашното общество. Бѣхме свидетели и нн по-голѣми трагедии, които се разиграваха въ страни съ участь подобна на нашата, но никѫде не се зарегистрираха тѣзи вандалски прояви, които помрачиха славата на българското орѫжие, слава добита съ цената на нѣколко стотици хиляди български синове. Стреснаха се управници и народъ и почнаха да дирятъ виновностьте за тѣзи ненормалности, но тя съвсемъ не бѣше тамъ, кѫдето я търсиха, а бѣше вгнѣздена въ цѣлото общество, което бѣ занемарило своя дългъ къмъ отечеството само отъ престѫпна нехайность. Българитѣ достойно слагаха кости предъ олтаря на това отечество. но жертвата имъ отиваше нахалосъ. Извинения, ако вземемъ да ги търснмъ и сега ще наберемъ съ хиляди: за всѣка грѣшка по купъ оправдания, едно презъ друго по-убедителни. Единствено неоправдано наше действие като че ли ще остане въ края на краищата, че не сме успѣли въ този периодъ свободно сѫществуване да погребемъ държавата си, защото въ действителность тази би била най-добрата ни заслуга, ако сѫдимъ съ мѣрката на другитѣ ни действия.

Държавитѣ въ ю.-и. Европа страдатъ отъ хроническия недостатъкъ: нестабилность и неуредици. Това може да се извини съ темперамента и независимия духъ на южнацитѣ, но да се задоволимъ съ такова разрешение и да оставимъ на произволъ сѫдбата на родината си, това пъкъ е повече отъ престѫпление. Ние получихме добъръ примѣръ, който достатъчно и дълбоко ни опари, за да не можемъ да го забравимъ никога. Нека го използуваме, за да не се повтарятъ въ бѫдѫще сѫщитѣ грѣшки! Младитѣ поколѣния на миналата епоха иматъ отговорностьта за своето нехайство къмъ народнитѣ сѫдбини. Младото поколѣние на днешната епоха има дълга да изправи грѣшкитѣ на своитѣ бащи и да постави родината на това положение, което ѝ подобава. Една велика и славна задача, но сѫщевременно и много, много трудна! Но на младежьта! Нима враговетѣ спиратъ буйния планински потокъ! Бѫдещето е предъ насъ, ние трѣбва да работимъ! Кой съ каквото може да твори, да твори неуморно и да живѣе тъй, като че ли отъ него единствнія зависи добрия ходъ на държавната машина. Отъ тѣзи две обстоятелства зависи, дали България да запише съ златни букви името си въ историята на съвременната епоха, или да гаснѣе, докато съвсемъ се заличи отъ картата на Европа. Творцитѣ у насъ сѫ много, българинътъ по природа е трудолюбивъ, колцина сѫ обаче тѣзи, които съблюдаватъ и второто правило. А трудъ безъ насока за общото благо не носи никому полза, освенъ на този, който го прилага, и то тази полза е фиктивна, т. е. не намѣрила мѣстото си за приложение, тя отива тамъ, отъ кѫдето е дошла.

Човѣкъ по природа е егоистъ. Това не значи, че свещениятъ егоизъмъ трѣбва да се превръща въ грубъ материализъмъ. Едно отъ най-лошитѣ наши качества е грабителството и придобитиятъ анархизъмъ. Дългитѣ робски години сѫ оставили този позоренъ печатъ на народа ни и едва ли нѣкога ще се отърсимъ отъ него. Все още българинътъ не е свикналъ да гледа на официалнитѣ институти като на свои и да имъ се подчинява. Все още той гледа на общественото, като на обектъ за плячка. Нѣма защо да се обиждаме, това сѫ си наши специфични черти! Не самомнение и ласкателства сѫ потрѣбни намъ, а остро жило, което да смъкне този рабски слой отъ гърба на българина, ако въобще може да се смъкне! Много жила се изхабиха по него; той още непокътнатъ си стои и и кой знае до кога още. Съзнанието за дългъ трѣбва да стои предъ всичко. Българската младежь трѣбва да го култивира въ себе си, безъ него всѣка проява на националность е само преданность и праздно маниерничане. Народностното съзнание е вродено у насъ. колкото и да се мѫчатъ нѣкои да го отричатъ. Има моменти, когато и най-голѣмитѣ интернационалисти ще признаятъ въ себе си, че тѣхната кръвь заговорва и тѣ се чувствуватъ българи, изтъкани отъ българска плъть. И ако Марксъ е призналъ на времето си, че „единна и нераздѣлна Германия“ е саката и непълна безъ нѣколко милиона австрийски нѣмци, защо да се мѫчимъ да си внушаваме ние нѣкакви си изтъркани интернационални теории, хвърчащи въ въздуха безъ никаква опора. Но ние трѣбва да се проникнемъ съ това народностно съзнание, да вникнемъ въ сѫщностьта му и достойно да носимъ името българи, защото това име не се печели съ „ура“ по площадитѣ. Да отбѣгваме и презираме чувствата на тълпата, които сѫ по-нетрайни отъ утринната роса. Истински българинъ ще бѫде този, който обича всеотдайно земята си, който чувства и живѣе като българинъ.

Дългъ е на младото поколѣние още да се дисциплинира, да се стегне и сплоти около стожера на държавата. Съзнателната и умѣстна дисциплина е всемогѫщия лость, който движи огромнитѣ народни маси напредъ. Колкото и голѣмъ да бѫде ентусиазмътъ той се изпарява съ първитѣ незгоди, тогава дисциплината ще бѫде факторътъ, който ще довърши започнатото дѣло. Спиаетеи сте на хиляди по-ложителни и отрицателни при-мери отъ подобенъ родъ, отъ които трѣбва да извлечемъ поуката.

Дългъ е на българската младежь да тачи миналото, традициитѣ, вѣрата и всичко онова което ни свързва, свързвало е и ще ни свързва въ едно цѣло въ една мощна единица. Много печаленъ е фактътъ, че нашитѣ старини сѫ разрушени пакъ поради онази престѫпна нехайность а това пъкъ, което е оцелѣло, се разрушва отъ престѫпната рѫка на лекомисления „културенъ“ българинъ, който не съзнава пакостьта, която върши на своя народъ. До колко единъ народъ заслужава да бѫде народъ се сѫди по неговото минало-по неговитѣ исторически паметници. А ние разрушаваме нашитѣ—следователно не заслужаваме да бѫдемъ народъ. Може ли да се допусне това? Естествено — не. Но докато се осъзнаемъ, ще има люде, които да мислятъ противното и тѣ ще бѫдатъ прави. Нека и тукъ се поучимъ отъ чужденцитѣ, защото ние много малко се поучаваме отъ тѣхъ, разбира се отъ положителнитѣ имъ качества. Не става дума за отрицателнитѣ, които у насъ намиратъ пребогата почва за развитие и се развиватъ до такава степень, че съ тѣхъ можемъ да даваме примѣръ на тѣзи отъ които сме ги взели. Младежьта се увлича лесно и лесно попада въ клопката на разни отровни влияния. Обаче волята трѣбва да бѫде на щрекъ и да спасява. Защото всичко това не се отнася за безхарактернитѣ личности, които не сѫ нищо друго освенъ една язва за народа.

И тъй, държавата ни, която полека лека се отърсва отъ страшната следвоенна напасть тръгва съ бързи крачки напредъ. Въ нейния животъ обаче неусетно се създаватъ условия за новъ тлѣещь огънь на недоволството. Може би нѣма да минатъ дълги години когато ще имаме повторение на миналото. Това повторение трѣбва да се предотврти, и може да го предотврати само младежьта, на плещитѣ на която се стоваря този дългъ. Дали българската младежь ще се покаже достойна да го понесе и изпълни или ще го остави отъ нерешителность или нехайство? Ако е второто по-добре всички да бѣгаме отъ тукъ, да бѣгаме далечъ, далечъ и да забравимъ чии синове сме, а дълга си да оставимъ на други. Но българската младежь въ своята основа е здрава, тя ще приеме първото и ще го носи съ достойнство. Нашитѣ бащи гледатъ на насъ и чакатъ да имъ покажемъ кои сме и какво можемъ! Да имъ покажемъ че достойнитѣ синове достойно следватъ завета на своитѣ бащи — свѣтци предъ олтаря на отечеството си! Да имъ покажемъ още, че България може да се надява на своитѣ синове и да очаква по добри дни отъ тѣхъ.

Н. Атанасовъ.

НИМА ПРЕЧКИТѢ СИТЕ ЗИ, КОЙТО ЩЕ СПРАТ СТИХИЙНИЯ У СОРЕМ

ЗАЩОТО БЕЗ ЕДИНСТВО НЕ ЕЗ.

Да бѫдемъ единни!

„Въ единението е силата“— това е доказана истина, която не се нуждае отъ никакви критики и коментарии.

Въ натегналата атмосфера, въ която живѣемъ нуждата отъ единение всрѣдъ българския народъ е повече отъ необходима, повече отъ належаща. Тя е неговъ дългъ, повеля за всѣки истински българинъ. наложена нему отъ историческия моментъ, който преживѣваме.

Победния маршъ на С.В.Х.О.

Ако искаме да „търсимъ и да видимъ младежки идеали, които по своята справедливость превъзхождатъ идеалитѣ на всѣкаква друга идейна групировка, ние трѣбва да надникнемъ въ душитѣ и сърдцата на младежитѣ — борци, обединени подъ свѣтлото знаме на съюза за въздушна химическа отбрана. Предъ насъ ярко ще се очертаятъ релситѣ, по които се движи равномѣрно, безъ никакво отклонение, съ пълна вѣра въ победата младата българска общественость. А нейниятъ идеализъмъ е чистъ затова защото тя се роди и израстна въ най-труднитѣ моменти на българската държава, когато партийнитѣ водачи разцепваха народа, а платенитѣ агенти на болшевишка Русия кръстосваха на длъжъ и на ширъ нашето Отечество и проповѣдваха вѣруюто на С.С.С.Р. Отвратени отъ картинитѣ, които измамиха цѣлъ свѣтъ, младежитѣ потърсиха и намѣриха нови пѫтища, поеха нова борба. Тѣхната борба е свещенна, защото се води отъ неопетнени младежи, защото тя е насочене да издигне и постави България на онова ниво, което тя трѣбва да заеме тукъ на Балканитѣ.

За българската младежь има едно: *борба, жертви, дѣла.* Борбата се води цѣли седемь години, презъ които тя преминава препятствия, събаря крепости и хвърча съ крилата на орли. Презъ тия седемь години, тя даде първитѣ свои жертви въ името на идеята, съ кръвьта имъ ороси свещенната българска земя, а надъ труповетѣ имъ положиха клетва хиляди младежи. Презъ тоя периодъ отъ време та създаде своята идеология, оформи своя мирогледъ, опозна срѣдата и като вихъръ се понесе напредъ. Нейниятъ пѫть е стръменъ и труденъ, осѣянъ съ камъни и тръни, кремъци и бодли. Но тя не се страхува. Съ разкървавени крака, по колѣне борцитѣ маршируватъ по остритѣ камъни, съ погледъ устременъ въ далечината, кѫдето се очертаватъ силуетитѣ на тѣхнитѣ бащи и дѣди и кѫдето тамъ на хоризонта съ мечъ, потопенъ въ кръвьта на великитѣ българи—мѫченици е написанъ свещения тѣхенъ заветъ — най-живия изворъ за национална просвѣта. Тоя победенъ маршъ, подетъ съ младешки сили и ентусиазъмъ, нѣма да спре предъ нищо, нѣма да се съкруши отъ никого; ще въодушевлява творцитѣ въ областьта на творческия национализъмъ, и ще подготви почвата за нова утрешна България, когато народа ни ще бѫде единна и мощна организация тукъ на Балканитѣ и застаналъ здраво следъ върховния ни водачъ, ще отстоява интереситѣ на държавата въ името на справедливостьта и благоденствието на страната.

М. Ив. Махлебашиевъ,
уч. отъ VIII в полукл. .кл.

Редакционни

Вестника да се отчита на адресъ: Противогазово дружество „ЗАВОЯ НА ЧЕРНА“ — Априловската гимназия — Габрово.

Молимъ посетителитѣ да сторятъ това най-късно *до 15. III.*

Да живѣемъ, като се трудимъ, или да умремъ въ борбата за българщината.

можна никаква акция отъ по-голѣмъ мащабъ.

Въ своя кратъкъ животъ отъ освобождението до днесъ българинътъ бѣ отклоняванъ подъ влияние на чужди учения отъ своитѣ традиции. А народъ безъ традиции, въ който прозира неговото историческо минало, е обреченъ на загиване. Много чужди идеи смущаваха духовното спокойствие на българския народъ и сѣеха срѣдъ наго семето на раздора и разцѣплението. Не бѣше отдавна времето на онова печално минало, когато тоя народъ съ жилавъ духъ и изпеченъ въ борбата, показалъ на свѣта мощь въ войнитѣ, които води за национално обединение, раздѣленъ на враждуващи лагери прахосваше своята национална сила въ дребнави, вредни за държавата ни сѫществуване пленни. Тѣсниятъ тогава хоризонтъ не даваше възможность да се разбератъ народнитѣ нужди и облекчи положението на цѣлня български народъ . . .

Днесъ ние живѣемъ въ нова ера — положението е друго. Българскиятъ народъ е стѫпилъ здраво на краката си повече отъ всѣки другъ пѫть. Поученъ отъ миналото, съ бистъръ погледъ върху настоящето, прозиращъ въ близкото бѫдеще той е съ други разбирания и схващания и предявява нистойчиво правдиви искания относно своето историческо право. Единенъ и сплотенъ, съ сърдца биещи въ единъ темпъ, той трезва гледа на действителностьта. Сетнинитѣ отъ разрушенията на Ньойското безумие сѫ зѣещи рани въ днешната българска действителность. Днесъ българскиятъ народъ най-зле чувствува болкитѣ отъ тѣзи рани, които дълбоко са се врѣзали въ неговото велико сърдце, защото той бѣше победенъ, но не тогава той съ примирие, присѫщо на силнитѣ духомъ, заживѣе съ искрица надежда за свѣтлото „утре“. Но усилнитѣ години сѫ изпитание за силнитѣ. За почуда на свѣта и за ужасъ на зложелателитѣ българскиятъ народъ върви по пѫтя на нравствената и материална възмога, мимо убийственитѣ условия.

И днесъ следъ 19 години робска неволя, едничкиятъ въпросъ, който вълнува цѣлокупния български народъ, това е какъ можемъ да постигнемъ върховния народностенъ идеалъ — велика, обединена и национално мощна България.

Отговорътъ е единъ:

Въ духовното народно единение изразено въ всеотдайна и историческа осъзната любовъ къмъ Върховенъ Вождъ, езикъ, вѣра и отечество.

Ние младитѣ приемници на великанитѣ отъ Възраждането надеждата на утрешна България, искаме сѫщо подвигъ, жертви и поемане тѣхния пѫть — апостолството.

Ние единни приобщаваме усилията си къмъ тия на цѣлокупното българско племе, съ което ще целимъ да се обособятъ сърдцата, волята и ума на 7-тѣ милиона българи въ едно велико българско сърдце въ една несъкрушима българска воля и въ единъ всеобемащъ български творчески умъ.

Впрочемъ да бѫдемъ единни! Въ народното единение е силата на българския духъ, Подъ мълниеносния ударъ на единна България Ньойи ще рухне!

Василъ Радоевъ Василевъ
уч. VII а кл.